

Hoofdstuk 1

Te vroeg, het was veel te vroeg. Dat was de eerste gedachte die door Lynns hoofd ging die ochtend. Kreunend draaide ze zich op haar zij en drukte haar wekker uit. Ze kon toch prima nog even doorslapen? Terwijl ze zich weer op haar andere zij draaide, ging er een steek door haar arm. Waarschijnlijk had ze in een verkeerde houding geslapen. Alsof de korte pijn haar wakker schudde, herinnerde ze zich plotseling de reden waarom ze haar wekker had gezet: haar eerste werkdag. Ze schoot overeind en wreef met haar vingertoppen in haar ogen.

Haar blonde, lange haar stond alle kanten op en hing voor haar gezicht. Elke avond was ze weer te lui om het vast te maken, maar elke ochtend had ze daar weer spijt van. Met los haar slapen was niet bepaald een slimme keuze: elke ochtend zat het weer gigantisch in de klit. Een korte zucht verliet haar mond toen ze de deken van zich af liet glijden. Ondanks dat ze onwijs veel zin had in haar nieuwe baan, vond ze dit toch wel te vroeg. Sinds ze haar opleiding had afgerond, had ze tijdelijk bij een andere dierenarts gewerkt. Vanaf het begin had ze wel geweten dat het maar tijdelijk zou zijn. Gelukkig had ze maar enkele maanden daarna een advertentie gezien van een dierenarts in de buurt. Het was ongeveer twintig minuten rijden met de auto, die ze sinds een paar jaar in haar bezit had.

De dierenarts had een praktijk die van hem alleen was, maar hij was er toch snel achter gekomen dat het alleen runnen van de praktijk bijna onmogelijk was. Hij was ontzettend blij geweest toen ze zo snel al wilde komen werken. Veel informatie had ze verder niet over de man bij wie ze zou werken. Ze wist enkel dat hij nog niet erg lang dierenarts was. Dat was ook ongeveer de enige informatie die ze had, maar ze zou het snel genoeg weten.

Lynn liet haar ogen over haar kleding gaan. Er was haar niet verteld welke kleding ze aan moest trekken, dus ze zou maar voor simpele, maar toch nette kleding gaan. Een eerste indruk was altijd erg belangrijk en ze wilde dan ook dat die indruk goed was. Nadat ze haar kleding had uitgekozen, liep ze ermee naar de badkamer. Als ze de tijd had, kon ze lang bezig zijn met het klaarmaken voor een dag. Maar aan de andere kant kon ze ook in tien minuten klaar zijn als ze haast had. Dat laatste was nu het geval.

Toen ze eenmaal klaar was, liep ze de trap af. Ze had haar haren in een hoge staart gedaan. Los haar was niet zo praktisch en daarnaast was het ook niet zo hygiënisch. Ze deed een lokje haar achter haar oor. De voorste plukken van haar haar waren iets korter dan de rest, waardoor die altijd uit haar staart ontsnapten. Eenmaal beneden liep ze direct door naar de keuken. Ze kon er nog steeds van genieten dat ze nu haar eigen plekje had. Haar eigen huis, helemaal van haarzelf. Het was zoveel beter dan vroeger, alleen al als je keek naar de inrichting. Haar vader was een grote chaoot geweest en ondanks dat zij het vaak probeerde op te ruimen, was het er altijd een grote zooi geweest. Nu ze haar eigen huis had, hield ze het, voor zover het mogelijk was met haar drukke schema, netjes. Ze trok de besteklade open en pakte een lepel. Vervolgens liep Lynn naar de koelkast om wat yoghurt in een schaalte te gieten. Als ze net wakker was, kon ze onmogelijk brood eten. Ondanks dat ze ook geen zin in yoghurt had, nam ze het wel. Ze kon moeilijk met een lege maag weggaan.

Niet veel later zat ze dan eindelijk in haar auto. Ze had de navigatie op haar mobiel voor de zekerheid aangezet. Het was eigenlijk niet eens dat ze de weg niet wist. Ze was er wel eens langs gereden en ze wist hoe het gebouw er uitzag. Maar ze was gewoon zenuwachtig en dan begon ze altijd overal aan te twijfelen. Ze was eigenlijk gewoon zenuwachtig voor alle nieuwe dingen. De man bij wie ze ging werken, had waarschijnlijk al jaren ervaring en had hoge verwachtingen van haar. Stel dat ze tegen zou vallen, wat dan? Misschien was vandaag wel de eerste en tegelijk de laatste dag dat ze hier werkte.

Het was ook vreemdgegaan allemaal. Toen ze gesolliciteerd had op de advertentie, had ze verwacht dat ze op gesprek moest komen. Ze had echter gelijk een berichtje gehad met de vraag wanneer ze kon komen, dan zou hij vanzelf zien of ze geschikt was. Dat maakte haar extra zenuwachtig, ze had geen idee wie hij was en wat zijn verwachtingen waren. Natuurlijk had ze wel een klein beetje werkervaring, maar dat was maar weinig. Bovendien deed elke dierenarts dingen toch weer anders. Ze was benieuwd hoe hij was. Ze zou natuurlijk wel elke dag met hem moeten samenwerken en het zou fijn zijn als het dan geen stroeve omgang zou zijn. Tegelijk hoopte ze dat hij niet op haar vader zou lijken. Stel dat hij er net zo uitzag, dan zou ze direct al wegrekken. Ze kwam tot de conclusie dat het niet zo'n goed idee was om hierover na te denken, want hoe langer ze erover nadacht, hoe banger ze werd voor deze ontmoeting.

Ze balde haar handen om het stuur tot vuisten, tot haar knokkels wit werden. Direct voelde ze kriebels in haar buik en het waren niet bepaald aangename kriebels. Haar gedachten dwaalden af. Stemmen kwamen terug in haar hoofd. Een aantal keer knipperde ze met haar ogen om de gedachten weg te krijgen. Ook slikte ze een aantal keer krampachtig. Wat haatte ze deze situatie, deze nieuwe situatie. Ze moest bij het heden blijven en niet zo ver afdwalen. Ze kon het verleden niet veranderen. Ze kon wel het beste maken van de toekomst en vandaag ging ze daarmee een nieuwe start maken. En hopelijk zou dat goed gaan. Ze draaide haar auto bij het gebouw de parkeerplaats op. Het gebouw zag er gezellig uit en helemaal niet als een praktijk. Het was een wit gebouw, waarbij bloemen om het gebouw heen kronkelden. Ook was het gebouw niet erg groot, maar dat was ook wel te verwachten met maar één dierenarts. En met vanaf nu ook een assistent. Ze balde opnieuw haar handen tot vuisten, waarna ze uit haar auto stapte.

'Kom op Lynn, stel je niet zo aan. Elke dag doen mensen dit. Niemand doet zo moeilijk als jij. Je kan dit. Het is vast een aardige man met wie je gewoon kan opschieten.' Haar stem was een fluistering die werd meegevoerd door de wind.

Ze drukte op het knopje van de centrale deurvergrendeling om haar auto op slot te doen en liep vervolgens over het grind naar de ingang toe. De deur ging automatisch open toen ze ervoor stond. Ze had zwarte, korte hakken aan en direct had ze er al spijt van toen ze de gang in liep. De hakken maakten een klikkend geluid en ze zou dus de hele dag te horen zijn. Ze wist niet of ze daar wel zo blij mee moest zijn. Haar ogen zochten naar borden, maar dat was niet nodig: de man had gezegd dat hij haar op zou wachten bij de balie. Ze vroeg zich af wat het nut van een balie was, als er niet eens iemand achter de balie stond. En dat zou ook niet haar functie hier zijn. Het was niet moeilijk om de balie te vinden. De balie was maar klein en ze zag die dan ook bijna direct. Maar halverwege een stap stond ze abrupt stil. De man had toch gezegd dat hij vroeg met haar zou afspreken, zodat hij haar nog even kon rondleiden en alles kon uitleggen voordat er mensen waren? Maar wat deed die ene man daar dan? Waarom waren er nu toch al andere mensen? Ze zou samen met haar baas zijn voor iedereen er was. Maar nu was er toch al een man voordat ze een rondleiding had gehad. Tenminste, dat moest wel toch...? Hij moest wel iemand anders zijn, toch?

'Jij moet Lynn Blake zijn.'

Twee bruine, onderzoekende ogen keken haar aan, vanuit een vriendelijk gezicht.

De grond leek even onder haar voeten weg te zakken. Eén ding was wel duidelijk, hij leek in geen enkel opzicht qua uiterlijk op haar vader. Hij was... jong. En knap. Ontzettend knap. Niet dat ze daarop hoorde te letten. Hij was immers haar baas. Zij was enkel zijn assistent. Al zou ze zijn assistent niet geweest zijn, ze was toch niet geïnteresseerd. Nu niet, nooit niet. Maar waarom moest het juist zo'n man zijn waarmee ze zou gaan werken? Dat wilde ze helemaal niet. Ze had nog liever een oudere man die te vertrouwen was. Natuurlijk zou ze met welke man dan ook moeite hebben aan het begin, maar toch zou dat anders zijn dan dit. Ze onderdrukte een diepe zucht en begon in plaats daarvan te glimlachen. Ze kon hier moeilijk een half uur naar hem gaan staren, want ze had geen idee wat hij daarvan wel niet zou denken. Het zou hoe dan ook een verkeerde indruk geven. Ze moest een

enthousiaste indruk maken, zou ze hier kunnen blijven werken. Als ze dat nu nog wel wilde. Het plan om een klik te hebben met de persoon waarbij ze werkte, zodat het gezellig zou zijn met werken, was verdwenen. Ze had geen behoefte aan een klik met hem. De muren rond haar hart waren dan ook direct opgetrokken.

‘Ja klopt! En jij bent dan Dylan Taylor?’

Al tijdens het korte gesprek dat ze van tevoren hadden, had hij gezegd dat hij niet wilde dat ze ‘u’ zou zeggen. Ook had hij gezegd dat ze hem bij zijn voornaam zou noemen. Eerst had ze daar een beetje moeite mee gehad, want ze had verwacht dat hij in de veertig zou zijn. Maar niet dit. Nu begreep ze dat hij niet wilde dat ze ‘u’ zou zeggen. Maar als ze eerlijk was, had ze daar nu nog meer moeite mee dan ervoor. Ze pakte zijn hand aan en de warmte van zijn hand liet een afdruk achter in haar hand.

Hij knikte. ‘Fijn dat je er bent. Kon je het makkelijk vinden?’

Hij had ogen die dwars door haar heen leken te kijken en dat maakte haar op de een of andere manier angstig. Ze had zenuwen gehad voor deze ontmoeting, maar als ze had geweten dat hij zo... jong was, dan was ze überhaupt haar bed niet uitgekomen. Nee sterker nog, dan had ze de advertentie direct weg geklikt. Van buiten mocht ze er dan rustig uitzien, want ze deed haar uiterste best om normaal te glimlachen en vriendelijk te blijven. Maar van binnen was alles in de war, overhoop. Het was niet eens omdat hij er zo onweerstaanbaar knap uit zag. Het was vooral door alles wat door haar gedachten flitste: herinneringen, gesprekken.

‘Ja! Dat was niet zo’n probleem. Ik ben er eerder al wel eens langsgereden, dus ik wist waar ik moest zijn.kort. ‘Het ziet er gezellig uit vanbuiten.’ Vanbinnen had ze het nog niet eens echt bekeken, zo erg waren haar gedachten in de war gebracht. Hij keek opnieuw naar haar en ze had het gevoel alsof ze gekeurd werd. Waarschijnlijk keek hij enkel naar haar omdat ze aan het praten was, maar het voelde gewoon anders. Ze kon haar gevoel niet goed onder woorden brengen.

‘Mooi!’ Zijn stem was laag, mannelijk. ‘Zal ik je anders eerst even rondleiden of wil je liever eerst wat drinken?’

Als ze voor het laatste zou kiezen, zou dat waarschijnlijk betekenen dat ze samen ergens zouden gaan zitten. En ondanks dat dat moment vanzelf een keer zou komen, stelde ze dat voor nu liever uit.

‘Een rondleiding lijkt me handig. Ik weet niet hoelang we nog hebben, maar dan heb ik dat alvast gehad,’ antwoordde ze.

Ze vond het vreselijk dat haar stem zo onzeker en zacht klonk. Ze had een sterke indruk moeten maken, niet de indruk die ze ongetwijfeld nu maakte.

Lynn zag hoe hij knikte en vervolgens naar de deur toe liep. Hij hield hem voor haar open en ze stapte naar binnen. Het was er donker en ze zocht een lichtschakelaar aan de muur. Vervolgens hoorde ze Dylan zeggen: ‘De lichtschakelaar zit aan de buitenkant.’ Hij glimlachte en drukte vervolgens op de knop. Het licht sprong aan en direct zag ze van alles. Er lagen zakken, waarschijnlijk met voer. Ze zag spuiten en nog veel meer. ‘Dit is het magazijn waarin we de meeste spullen hebben liggen.’

Ondertussen zag ze hoe hij iets voor de deur zette zodat die niet dicht viel.

‘Ja, de deur gaat automatisch dicht, daar moet ik nog steeds wat aan veranderen. Tot die tijd moet je er dus wel om denken er altijd wat voor te zetten anders valt hij dicht.’ Hij trok een gezicht en ze schoot in de lach.

‘Waarom denk ik dat jij dat wel eens hebt meegemaakt?’

Hij lachte nu ook. ‘Ben ik zo slecht in dingen verbergen?’

Ze grijsde naar hem, waarna ze weer om zich heen keek. Er lag hier zoveel, dat de kans erg groot was dat hier altijd wel iets zou liggen als ze iets nodig zouden hebben. Ze zou hem de eerste tijd wel nodig hebben om een beetje wegwijs te worden.

‘Ik zal je later wel uitleggen hoe de indeling werkt, dan is het al veel makkelijker. Maar omdat we nu niet heel veel tijd hebben en ik nog best wat moet laten zien, zal ik dat later doen.’

Hij liep het magazijn uit en wachtte daar tot ook zij weer in de gang stond. Hij duwde de doos weg die hij ervoor had gezet en liet de deur achter hen dicht vallen. Vervolgens liep hij naar de kennels waar een aantal dieren zaten. Hij liep naar een hond en aaide hem even over zijn kop. Ze zag direct de liefde

die hij voor de dieren had. Terwijl hij zo bezig was kon zij hem even bekijken zonder dat het opviel. Terwijl hij zich voorover boog om de hond te aaien viel zijn haar een beetje over zijn hoofd. Zijn haar was donker, in tegenstelling tot haar eigen haar. Terwijl hij zich strekte viel het haar op hoe gespierd hij was. Ze draaide haar hoofd weg. Een korte zucht verliet haar mond. Waarom konden dingen bij haar nooit op de normale manier gaan?

Hij draaide zich om. 'Zoals je ziet zijn hier de dieren die een nachtje, of iets langer, moeten blijven. Het is hier niet zo groot, dus als de dieren veel langer moeten blijven gaan ze vaak ergens anders heen.' Hij legde haar geduldig allerlei dingen uit over hoe het hier ging en hoe het zat met de dieren. Nadat hij alles had laten zien en had uitgelegd, liepen ze weer verder. Ondanks dat het gebouw klein was, had het redelijk wat ruimtes. Ze wist ook niet of ze alles direct zou kunnen vinden.

'Heb je liever dat je gelijk al helpt of wil je liever eerst even kijken?'

Ze twijfelde over zijn vraag. Aan de ene kant was het misschien fijner om eerst even te kijken, zodat ze nog wat van hem zou kunnen leren. Maar aan de andere kant leerde je vaak het meest en het snelst als je het zelf deed. 'Is het goed als ik gelijk alvast met een paar dingetjes help? Ik weet vast nog niet alles, maar de meeste dingen weet ik vast nog wel van mijn andere baan.'

De ergste spanning die ze bij hem had gevoeld, was inmiddels verdwenen, maar ondanks dat voelde ze zich nog steeds niet helemaal op haar gemak. Niet dat ze dat nodig vond, ze voelde zich immers nooit op haar gemak bij mannen en dat zou ook niet veranderen.

'Natuurlijk! Als dingen onduidelijk zijn, of als je vragen hebt: stel ze gewoon. Ik begrijp het als niet alles direct duidelijk is.'

Ze glimlachte kort en knikte: 'Komt goed!' Ze probeerde te vergeten dat hij de hele tijd bij haar was. Dat ze constant met hem samen zou werken. En zolang ze dat deed, dan lukte het haar zelfs om enthousiast te zijn over het werk. Door zijn rust en de grote liefde voor de dieren had hij haar enthousiast gemaakt. Het leek haar heerlijk om te beginnen. Goed, het werk was niet enkel positief, want niet elk dier viel te genezen. Maar ze deden wat ze konden. Zij als assistente, hij als de dierenarts. Ze zouden het samen doen, of ze dat nou wilde of niet.

Haar benen deden pijn. Niet eens enkel haar benen, maar haar hele lichaam wachtte op rust. Ze voelde zich uitgeput, maar wel voldaan. Het was inmiddels vijf uur en ze waren alles aan het opruimen en af te sluiten om naar huis te gaan. De hele dag was het druk geweest, chaotisch druk. Naast de instructies die hij haar elke keer gaf hadden ze nauwelijks meer woorden uitgewisseld. En dat vond ze totaal niet erg. Zolang ze geen gesprekken hadden, kwamen er geen vragen; wilde hij niet van alles weten; hoefde ze hem niet aan te kijken. Dag één had ze in elk geval overleefd en ze had ervan genoten. Ze hoopte dat hij er net als zij enthousiast over was.

Zoals ze al verwacht had, begon hij nu inderdaad weer tegen haar te praten.

'Je deed het ontzettend goed, zeker voor de eerste dag!' Hij keek haar met een lachje aan: 'Vond je het zelf ook goed gaan?'

Ze knikte: 'Jazeker. Het was natuurlijk soms nog een beetje zoeken en dat zal de komende dagen nog wel zo blijven. Maar ik vond het geweldig om te doen!'

Haar stem klonk enthousiast, net zoals ze zich vanbinnen voelde over deze dag. Toch had ze liever gewild dat er tussen Dylan en haar wat meer afstand was. Ze wilde geen vriendschappelijke band met haar werkgever. Ze had zich jaren geleden voorgenomen om levenslang een bepaalde afstand te houden met elke man die ze in haar leven zou tegenkomen.

Hij behandelde haar alsof ze vrienden waren, of dat in elk geval konden worden. Maar dat zouden ze nooit zijn. Vriendschap sluiten met een man? Dat zou ze nooit kunnen, dat zou ze ook nooit doen. 'Als je hier morgen om acht uur bent is dat prima. Dan kunnen we eerst bij alle dieren kijken voordat het volgende dier komt.'

Het was een drukke baan voor zowel hem als haar. Dit kwam voornamelijk doordat hij de enige dierenarts was en het werk dat verricht moest worden dus ook niet verdeeld kon worden. Maar hij leek dat totaal geen probleem te vinden. Hij had deze keuze natuurlijk ook niet voor niets gemaakt. Zij vond dit ook prima. Ondanks dat ze het geen fijn idee vond dat ze zoveel samen met deze man was, was dit alles beter dan dat ze hier omringd was door nog veel meer mannen.

Ze spraken af dat ze de volgende dag om acht uur hier zou zijn. 'Als je als eerste bent, moet je even op mij wachten. We hadden voor jou een proeftijd voor een week afgesproken en ondanks dat ik nu al

weet dat je die gaat halen, geef ik je na die week de overige sleutels.' Ze knikte opnieuw. Ze was moe en had daardoor weinig energie om nu nog een gesprek te voeren. Niet dat ze daar met veel energie wel zin in zou hebben.

Toen ze eenmaal buiten stonden nadat ze alles hadden afgesloten, bedankte hij haar nogmaals voor haar goede hulp. Daarna zeiden ze elkaar gedag en vervolgden ze beiden hun eigen weg. Langzaam liep ze naar haar auto toe. Haar hoofd zat vol met gedachten over de afgelopen dag. Vanaf enkele meters van haar auto klikte ze op het knopje van de deurvergrendeling om haar auto te openen en niet veel later zat ze in haar auto. Nu hij haar niet meer kon zien en horen kon ze eindelijk volledig tot rust komen. In hoeverre je het volledige rust kon noemen met haar bonkende hart. Ze kon het gevoel nog steeds niet thuisbrengen dat ze had gevoeld toen ze hem voor de eerste keer had gezien. Het was angst, maar niet enkel angst. Het was niet de angst die ze voor elke man voelde. Het was anders en ze vond het vreselijk irritant dat ze haar eigen gevoelens zo slecht onder woorden kon brengen en haar eigen gevoelens zo slecht begreep. Een beverige zucht verliet haar lippen op het moment dat ze de auto startte. Ze begreep zichzelf niet, waarom lukte het haar niet om het verleden los te laten? Dan kon ze voor de volle honderd procent genieten van het werk dat ze nu deed. Dan kon ze gewoon vriendschappelijk omgaan met Dylan. Dan konden ze samen lachen om het feit dat Dylan eens opgesloten had gezeten in het magazijn. Dan zouden ze samen kunnen lachen om de fout dat ze vandaag bijna een dier had laten ontsnappen. Dan konden ze samen lachen over... Er was enkel een probleem. Het lukte haar niet om het verleden los te laten.

Dylan hield zijn blik op de weg gericht. Voor hem was het ongeveer een kwartiertje rijden van zijn huis naar de kliniek. Het was al november, dus de dagen werden korter en het begon nu dan ook al schemerig te worden. Terwijl hij naar huis reed, dwaalden zijn gedachten af. Hij was vandaag dankbaar geweest voor de hulp die Lynn hem had gegeven. Toen hij zelfstandig begon in de kliniek, had hij verwacht dat dat hem wel zou lukken. Er waren in de buurt wel meer dierenartsen, dus zo druk kon het bij hem nooit worden, toch? Maar dat was tegengevallen. Niet tegengevallen in de zin, dat hij het teveel vond. Nee, hij kon er nooit genoeg van krijgen om dieren van hun pijn af te helpen. Maar het was te veel geworden om het in zijn eentje te doen. Het had hem moeite gekost om de advertentie te plaatsen. Aan de ene kant leek het hem wel fijn dat hij niet meer alleen zou zijn. Zoveel was hij niet alleen, want er waren bijna altijd mensen die dieren kwamen brengen of ophalen. Maar toch: het zou anders zijn als hij een assistente zou hebben. Hij zou de hele dag iemand om zich heen hebben. Toch had hij zich afgevraagd of hij het wel fijn zou vinden als iemand hem de hele dag op zijn vingers zou kijken. Maar het zou moeten, want alleen redde hij dit niet. En dus had hij de advertentie geplaatst.

Hij was alleen een ding vergeten: hij had in de advertentie niet vermeld dat hij liever een mannelijke sollicitant wilde. Hij had niets tegen vrouwen, maar hij vond dierenarts in veel opzichten een mannenberoep en assistent was dat daarmee ook. Toch was hij niet zo'n persoon die vond dat vrouwen alleen geschikt waren voor huishoudelijk werk. Nee, hij vond het prima als vrouwen zelfstandig waren. Hij verwachtte alleen dat hij beter met een man zou kunnen samenwerken dan met een vrouw. Vrouwen communiceerden nu eenmaal anders. Maar hij realiseerde zich pas dat hij vergeten was om het erbij te zetten, op het moment dat hij de sollicitatie binnen kreeg. Van een vrouw. Maar hij had echt iemand nodig en besloot haar een week proeftijd te geven. En, moest hij toegeven, hij had zich in vrouwen vergist. Ze deed het prima, waarschijnlijk zelfs beter dan een man, als hij die had aangenomen.

Terwijl hij wachtte voor het stoplicht en zijn auto in een andere versnelling zette, liet hij zijn gedachten teruggaan naar het moment dat hij haar in de deur zag verschijnen. Afgaand op haar uiterlijk had hij getwijfeld of dit werk wel wat voor haar was. Ze leek zo meisje-meisje. Ze was knap. Ze had prachtig lang, blond haar. Op sommige plekken was het lichter dan op andere plekken. Hij vermoedde dat het door de zon kwam. Ze had het haar in een hoge staart en hij vermoedde dat het ongeveer tot haar middel zou komen als ze het los zou dragen.

Ze had een knap, fijn gezicht met wanneer ze glimlachte kuiltjes in haar wangen. Het ding was: ze glimlachte eigenlijk nooit. Eerst had hij aangenomen dat ze zenuwachtig was voor deze eerste werkdag, maar naarmate het later op de dag werd zag hij wat anders: de pijn in haar ogen. Hij zag het in de manier waarop ze soms even stilstond en voor zich uit staarde. Hij zag het aan de manier waarop ze glimlachte, een glimlach die enkel bij haar mond te zien was, maar die haar ogen niet bereikte. Hij zag de angst als er mensen binnen kwamen die haar begroette. Ze had een bepaalde angst en pijn op haar gezicht die hij niet begreep.

De hele dag had hij iets willen zeggen, waardoor ze zou merken dat hij er voor haar wilde zijn. Maar elke keer als hij iets wilde zeggen, bedacht hij dat hij dat beter niet kon zeggen. Ze werkte voor hem. Aan het begin had hij geprobeerd vriendschap te sluiten, maar vanaf het eerste moment had hij het gevoeld: de muur. Alsof ze zich wilde afsluiten voor alles en iedereen. Het was onmogelijk dat hij iets verkeerd had gedaan, want het was er al vanaf het eerste moment geweest. Hij wilde weten wat er was. Niet uit nieuwsgierigheid, maar omdat hij met haar te doen had. Hij kon er niet tegen als hij mensen om zich heen zag die pijn hadden. Hij wilde haar helpen, maar tegelijk wist hij dat het niet kon omdat ze zich zo afsloot. Geduld, dat zou hij moeten hebben.

Lynn werkte goed, daarom zou hij haar na deze week gewoon laten blijven. Dat betekende dat hij nog lang genoeg had om ooit een gesprek met haar te beginnen.

Haar benen deden pijn van moeheid. Haar ogen vielen elke keer dicht doordat ze zo moe was. Ze was het niet gewend om zo lang te staan en non-stop te werken. Ze had pauzes mogen nemen, maar ze vond het niet eerlijk dat zij pauze zou nemen en dat Dylan gewoon door moest werken. En dus was ze doorgedaan. En elke keer klonk het bekende belletje dat er weer mensen binnenkwamen, op het moment dat ze pauze wilde nemen. Ze had uiteindelijk over de dag verspreid een kwartier pauze gehad, waarin ze snel wat eten naar binnen had gewerkt. Dylan leek er veel minder moeite mee te hebben, maar hij was dit dan ook gewend. Zij nog niet.

Ondanks dat ze zo moe was, lukte het haar niet om in slaap te komen. Ze draaide zich op haar linkerzij en staarde de donkere kamer in. Het was een vreemde dag geweest. Ze was ontzettend blij dat Dylan de gesprekken gewoon simpel had gehouden. Geen moeilijke vragen, geen vreemde blikken. Zo kon ze het nog wel aan om hele dagen met hem samen te werken.

Waarom lukte het haar dan niet om in slaap te komen? De angst die ze al maanden ver weg had gestopt en alleen af en toe terug kwam wanneer ze in aanraking kwam met mannen, was nu weer in alle hevigheid terug. Dylan had niets fout gedaan, nog niet tenminste. Je wist maar nooit wat mannen van plan waren. Haar vader had haar er altijd al voor gewaarschuwd. Haar vader. Ze sloot haar ogen en het moment dat ze hem voor de laatste keer had gezien, kwam op haar netvlies. Dat was nu bijna zes jaar geleden. Aan de ene kant kon ze zich niet voorstellen dat het nog maar zes jaar geleden was. Ze kon zich het niet meer indenken dat ze nog bij haar vader woonde. Die tijd leek zo lang geleden. Aan de andere kant leek het veel korter dan zes jaar. Ze kon zich alle momenten nog herinneren als de dag van gisteren. Ze kon nog steeds niet geloven dat haar vader echt uit haar leven was verdwenen. Net als haar moeder, die uit haar leven verdween toen ze drie jaar was.

Huiverend sloeg ze haar rechterarm om haar eigen middel en raakte met haar vingertoppen haar rug aan. Elke keer als ze de littekens voelde, leek het alsof haar hart verkrampde. Hoe kon dat als het al zo lang geleden was? De littekens waren al veel minder dan ze waren geweest, maar soms deden ze nog steeds pijn. Toch was de pijn die de echte littekens veroorzaakten, lang niet zo hevig als de pijn vanbinnen. Die littekens, op haar hart, zouden net als de littekens op haar lichaam, nooit meer verdwijnen.

Een eenzame traan voelde warm op haar wang. Met haar handpalm veegde ze hem weg en direct vroeg ze zich af waarom ze dat deed. Niemand zag haar toch, dus wat maakte het uit dat ze huilde? Ze trok haar benen wat hoger op en ging in een foetushouding liggen. Het voelde op de een of andere

manier veiliger. Deze houding nam ze in bed al aan vanaf dat ze nog maar klein was. Alsof ze zich hiermee wat beter kon beschermen tegen alles om zich heen. Het duurde nog lang voordat ze in slaap viel en toen ze uiteindelijk sliep, was dat onrustig. Het was lang geleden dat er zoveel herinneringen in één nacht aan haar voorbij gingen. En dat kwam enkel door die ene ontmoeting. Met Dylan.